

samme grad. Men vi kjenner ikke $f(x)$ og begrenser oss derfor til moderate variasjoner der $R(x)$ i (7) kan antas å være liten. Men da kan effekten av u på y ofte bli stor i forhold til effekten av x , slik at vi får et relativt svært usikkert, ja kanskje et nesten intetsigende, forecast av y for gitt x . På den annen side, hvis vi vil betrakte større variasjoner i x for å kunne si med en høyere grad av sikkerhet i hvilken retning y vil gå, så kan vi komme i faresonen med hensyn til forutsetningen om liten $R(x)$. Dette skaper et ubehagelig dilemma hvis løsning åpenbart må søkes i retning av mere kunnskaper om den »riktige« funksjonen $f(x)$. Personlig tror jeg at selv med et langt bedre kjennskap til »riktige« sammenhenger $f(x)$ i kryssløpsanalysen enn dem vi idag bruker, vil forstyrrelsesleddet u være nokså dominerende for så moderate autonome endringer som det hittil erfaringsmessig har vært tale om i praktisk økonomisk politikk.

Et annet og meget viktig problem i forbindelse med anvendbarheten av statiske kryssløpsskjemaer, og som kanskje forfatteren burde ha sett, er dette: Et statisk kryssløpsskjema er jo i beste fall å oppfatte som et degenerert dynamisk skjema som gir det dynamiske skjema's eventuelle stasjonærløsninger. En rekke forventningsfaktorer, produksjons-»lag« osv. vil gå inn i det mere generelle dynamiske skjema. Hvis en nå vil studere reperkusjoner av autonome økonomisk-politiske inngrep vel hjelp av bare det reduserte statiske skjema, så er det av fundamental betydning om det tilhørende dynamiske skjema har tilstrekkelige *stabilitetsegenskaper*. Ellers vil de beregnede reperkusjoner i det statiske skjema ha meget liten verdi som forecast, ja de vil kunne være rett ut misvisende.

Imidlertid er det vel ingen annen praktisk vei til utbedring av disse tvilsomme sider ved de nåværende kryssløpsmodeller enn å fortsette å høste erfaringer ved praktiske, numeriske beregninger. Samtidig bør vi foreløpig være meget nøkterne når det gjelder å avvertere den praktiske brukbarhet av det teoretiske apparat vi foreløpig rår over. Forfatteren av den foreliggende avhandling fortjener kredit for at han har fulgt denne nøkterne linje.

II. INPUT-OUTPUT-ANALYSEN OG VEJEN VIDERE FREM

AF F. ZEUTHEN¹

Der er muligvis enkelte, naive og elskværdigt indstillede fagfæller, som er imponerede over, at jeg tør påtage mig at optræde som opponent og bedømmer ved en disputats, der er så fuld af indviklede formler. Andre mere skeptiske finder det vel frækt; — og disse mere skeptiske har ganske ret i, at der er meget store og betydningsfulde dele af disputatsens udregninger,

1. Dr. polit., professor ved Københavns Universitet.

samme grad. Men vi kjenner ikke $f(x)$ og begrenser oss derfor til moderate variasjoner der $R(x)$ i (7) kan antas å være liten. Men da kan effekten av u på y ofte bli stor i forhold til effekten av x , slik at vi får et relativt svært usikkert, ja kanskje et nesten intetsigende, forecast av y for gitt x . På den annen side, hvis vi vil betrakte større variasjoner i x for å kunne si med en høyere grad av sikkerhet i hvilken retning y vil gå, så kan vi komme i faresonen med hensyn til forutsetningen om liten $R(x)$. Dette skaper et ubehagelig dilemma hvis løsning åpenbart må søkes i retning av mere kunnskaper om den »riktige« funksjonen $f(x)$. Personlig tror jeg at selv med et langt bedre kjennskap til »riktige« sammenhenger $f(x)$ i kryssløpsanalysen enn dem vi idag bruker, vil forstyrrelsesleddet u være nokså dominerende for så moderate autonome endringer som det hittil erfaringsmessig har vært tale om i praktisk økonomisk politikk.

Et annet og meget viktig problem i forbindelse med anvendbarheten av statiske kryssløpsskjemaer, og som kanskje forfatteren burde ha sett, er dette: Et statisk kryssløpsskjema er jo i beste fall å oppfatte som et degenerert dynamisk skjema som gir det dynamiske skjema's eventuelle stasjonærløsninger. En rekke forventningsfaktorer, produksjons-»lag« osv. vil gå inn i det mere generelle dynamiske skjema. Hvis en nå vil studere reperkusjoner av autonome økonomisk-politiske inngrep vel hjelp av bare det reduserte statiske skjema, så er det av fundamental betydning om det tilhørende dynamiske skjema har tilstrekkelige *stabilitetsegenskaper*. Ellers vil de beregnede reperkusjoner i det statiske skjema ha meget liten verdi som forecast, ja de vil kunne være rett ut misvisende.

Imidlertid er det vel ingen annen praktisk vei til utbedring av disse tvilsomme sider ved de nåværende kryssløpsmodeller enn å fortsette å høste erfaringer ved praktiske, numeriske beregninger. Samtidig bør vi foreløpig være meget nøkterne når det gjelder å avvertere den praktiske brukbarhet av det teoretiske apparat vi foreløpig rår over. Forfatteren av den foreliggende avhandling fortjener kredit for at han har fulgt denne nøkterne linje.

II. INPUT-OUTPUT-ANALYSEN OG VEJEN VIDERE FREM

AF F. ZEUTHEN¹

Der er muligvis enkelte, naive og elskværdigt indstillede fagfæller, som er imponerede over, at jeg tør påtage mig at optræde som opponent og bedømmer ved en disputats, der er så fuld af indviklede formler. Andre mere skeptiske finder det vel frækt; — og disse mere skeptiske har ganske ret i, at der er meget store og betydningsfulde dele af disputatsens udregninger,

1. Dr. polit., professor ved Københavns Universitet.

jeg ikke forstår. Det er imidlertid en økonomisk og ikke en matematisk disputats; — og med hensyn til udregningernes matematiske og statistiske rigtighed føler jeg mig fuldt dækket af mine to medbedømmere.

Det afgørende set fra økonomernes synspunkt må være valget af opgave, forudsætninger og simplificeringer samt de eventuelle supplerende og modificerende bemærkninger til de i bogstaver og tal opstillede modeller, som kun kan medtage en del af de forhold, som må være af betydning.

Afhandlingen betegner et skridt i den march, som i disse år foregår henimod et stort mål. Forf. slutter sig til økonometrenes og nationalindkomststatistikernes forenede hære under anførsel bl. a. af Frisch, Leontief, Haavelmo og Tinbergen. Målet er en talmæssig kortlægning af landenes økonomi, som kan benyttes til at udregne resultatet af allehånde påvirkninger og dermed også tjene som vejledning for den økonomiske politik. — Her i landet har præses kastet sig over input-output-teorien eller, som den vist nu skal hedde, kredsløbsanalysen og i samarbejde med Statistisk Departement repræsenteret ved Bjerkes kontor over den tilsvarende statistiske praksis, medens andre former for planlægningsteknik, normalt til anvendelse inden for snævrere områder: »linear programming« dyrkes af Danø og operationsanalyse af Arne Jensen i forbindelse med telefonselskabets pionerarbejde. Om få år vil også de danske økonomer få brug for elektronregnemaskinen.

Det foreliggende værk er langt fra lyrisk, tværtimod fuldt af formler og store, småtrykte tabeller. Alligevel begynder forfatteren helt loyalt med en lille fanfare for noget, han kalder makroøkonomi, som under hans opvækstår som økonom har udrettet store ting à la Keynes. Denne makroøkonomi, som er nået langt ved benyttelsen af omfattende totalbegreber som samlet forbrug og investering, kan, som det straks siges i afhandlingens andet punktum, gøres endnu mere nyttig ved at omskrives til »less aggregated totals«. Altså sejrrig tilbagemarch eller i det mindste en svingning til højre på 90° à 120° ved det andet skridt.

Det forekommer mig, at slagordene mikro-makro efterhånden er ved at blive uanvendelige, idet sontringens to kriterier, helhedsundersøgelse kontra partiel undersøgelse, og på den anden side anvendelse af grove aggregater kontra relativt homogene kvaliteter, ikke længere falder sammen. Input-outputteorien søger netop at nå større homogenitet for sine kategorier ved at tage det størst mulige antal sektorer med. Samtidig indrømmes det, at modellen for så vidt er partiel, som man ikke får alle økonomiske forhold med blandt modellens variable.

På den anden side af den anvendte skillelinje arbejder de såkaldte mikroforklaringer ofte med ret heterogene varekategorier, f. eks. kød og skotøj, der er så omfattende, at de nærmer sig input-output-skemaets sektorer. Og prøver man at gøre mikroanalysen af de enkelte varer fuldstændig, indgår

sammenhængen med en række andre varer i en kæde, der strækker sig ud i det uendelige. I stedet for det store indledende slag på trommen ville jeg have foretrukket en klargørelse af forholdet mellem »mikro« og »makro«.

Det samtidige hensyn til detaljer og helhed, som vel overalt gør sig gældende, har fundet et abstrakt udtryk i Walras' ligninger og udbyggelsen af disse, d. v. s. opfattelsen af de økonomiske forhold som et net af del-sammenhænge, hvad der jo også er udgangspunktet for Leontief.

Fordelen ved input-output-metoden er, at man talmæssigt kan belyse sammenhængen mellem et forholdsvis stort antal af størrelser, i den her anvendte model strømme mellem 21 forskellige danske erhvervsgrupper; men man står dog stadig over for den beklagelige opgave at måtte resignere, afskære en del af de mange forbindelser, man på forhånd véd må øve en indflydelse.

Med hensyn til afhandlingens stærkt begrænsede forudsætninger kan jeg desværre ikke gribe forfatteren i fejlslutninger, men må nøjes med lidt, måske lægmandspræget, utålmodighed. Om input- og outputmodellens begrænsninger og muligheder for at komme ud over disse har jeg læst et andet for os almindelige økonomer mere interessant og udbyttegivende værk, nemlig de tre afhandlinger, præses selv har skrevet i Nationaløkonomisk Tidsskrift 1954. Der er ingen snæverhed i forudsætninger. Disputatsen er der heller ikke noget forkert ved i så henseende. Begrænsninger tilkendegives klart og tydeligt forud og igen, når man kommer til resultaterne, hvad der bl. a. giver sig udslag i, at de omfattende og sikkert kostbare beregninger på grundlag af dansk statistik kun rent sporadisk sættes i forbindelse med virkeligheden og blot tages som talmæssige illustrationer (side 70 og 201), prøver på anvendelse af regnemetoder. Set som et lille skridt i en stor og betydningsfuld fremmarch kan dette være forsvarligt, og det er for så vidt en smuk indordnen sig i et større samarbejde, at præses har villet ofre sin disputats på en tilsyneladende så beskeden opgave. Disputatsen i forbindelse med 1954-afhandlingerne giver udsigt til et senere mere åbent mesterværk.

Da præses selv har sagt så meget om det i 1954-afhandlingerne, og disputatsen har de nødvendige stærke forbehold, bliver der ikke meget tilbage at sige om det for økonomer væsentlige: konsekvenserne af de begrænsede forudsætninger og mulighederne for at nå yderligere ved udbygning af modellen eller ved senere korrektioner. Jeg skal dog sige lidt om det.

Input- og outputanalysen tager som før nævnt kun en del af de økonomiske sammenhænge med, de enkleste og lettest statistiske konstaterlige, de bogholderimæssige sammenhænge eller Walrask udtrykt: omkostningsligningerne og produktionsydelseernes mængdeligninger; men betydningen af efterspørgselens og produktionens reaktioner indrømmes en række steder.

Endog muligheden for at indbygge institutionelle bånd og politiske målsætninger nævnes. Hertil kommer så reaktioner med hensyn til udbud af produktionsydelser samt spørgsmålet om dynamisering.

Den rene, begrænsede input- og outputanalyse har den fordel, at den ikke alene er relativt simpel, men at den er eksakt, vel at mærke, når man tager de fra Statistisk Departement leverede tal som uangribelige data og sætter skyklapper for øjnene med hensyn til alle de andre lige nævnte arter af sammenhænge. Men det sidste er jo åbenlyst helt forkert, hvis det er realiteter, man er ude efter. Den letteste vej er da at foretage efterfølgende, mere skønmæssige korrektioner af resultaterne. I disputatsen tales også (bl. a. side 38—40 og 68) om sådanne ex-post korrektioner; men det kan næppe være den bedste udvej, da man herved, (som også omtalt side 38 nederst og side 45 øverst), udelukkes fra at få den omfattende vekselvirkning i systemet med. Tilfældet er forsåvidt analogt med Håvelmo's indbygning af tilfældige fejl. Man må hellere i det omfang, det er overkommeligt, springe i det og straks fra begyndelsen i alt fald på strategisk afgørende punkter åbenlyst indsætte hypoteser om de vigtigste supplerende sammenhænge. Man kunne f. eks. forsøge med kun 5—6 mere omfattende sektorer og så i stedet på nogle af de vigtigste punkter regne med en vis elasticitet i efterspørgsel og produktionsforhold. Selv den mest fuldkomne model vil herudover trænge til modifikationer og forbehold.

Det kan se meget godt ud at bevare den eksakte maske og som på side 68 betegne den fuldstændige mangel på efterspørgselselasticitet som et grænsetilfælde. Skal der imidlertid engang på et senere stadie komme anvendelige resultater ud af beregningerne, må man hellere forud og åbenlyst fremsætte de hypoteser, som er nødvendige for at nå nærmere mod et rimeligt resultat, selvom de er nok så skrøbelige.

Præsens forsvarer side 68 og 170 metodens begrænsning over for efterspørgselens reaktioner med vor ringe viden herom. Forventninger og spekulationer fører i mange tilfælde til, at pris og mængde bevæger sig i samme retning. Side 170 siges, at man ved »almost nothing«. Hvis man interesserer sig for reaktioner på lidt længere sigt, er negative priselasticiteter dog overvejende sandsynlige, og i konkurrencetilfælde kan ventes ret store udslag straks. I Nationaløkonomisk Tidsskrift 1954 side 214—15 var præsens langt mindre pessimistisk med hensyn til mulighed for at indbygge efterspørgselsreaktioner i beregningerne.

Om et par andre begrænsninger ved den anvendte model, de konstante tekniske koefficienter, der berøres side 38—39, og den ensidige inddeling efter erhverv, ikke efter den funktionelle fordelings kategorier (som antydes side 9 nederst, side 32 nederst og i note f til tabel B 8), kan der gøres lignende betragtninger. Man må iøvrigt her huske, at metodens såkaldte tekniske koefficienter er gennemsnitstal, og at det derfor fuldt så meget drejer

sig om ændret relation mellem forskellige varearter som om ændring i produktionsmåder. Med hensyn til forbindelsen med den funktionelle fordeling er det klart, at der må være en stærk forbindelse mellem to sektorer, som begge benytter mange ufaglærte arbejdere, og mellem ekspansionsmulighederne i to kapitalkrævende sektorer.

Der er grund til at advare mod at slå sig til ro med en kortløbsanalyse i tro på det kendte, makabre Keynes'ske skriftsted: »I det lange løb er vi alle døde«, og derfor at se bort fra efterspørgsels- og produktionstekniske reaktioner. For tænker vi kun på det korte løb, får løbet ret hurtigt en skummel udgang. At pege på virkningerne på længere sigt er netop en af økonomernes vigtigste opgaver.

Alt efter opgavens beskaffenhed, materialet og den tid og de hjælpemidler, der står til rådighed, må man vælge, hvor langt man vil gå i nøjagtighed, dels i retning af at tage mange sektorer med, dels med hensyn til inddragelse af andre sammenhænge end de bogholderimæssige. Både de norske og hollandske planøkonomiske metoder går jo ligesom Deres 1954-artikler ud over input-output-sektens grænser.

Der sker vel et stort spring i beregningsarbejdets omfang, så snart man går ud over input-output-skemaets lodrette og vandrette summeringer med tilhørende matriceformler og inddrager andre sammenhænge i modellen. Men mon dette alligevel ikke er vejen frem, når vi nu snart får den fornødne maskinkraft til rådighed, — i stedet for at bagatellisere den hidtidige metodes begrænsninger. Måske udregningerne kan gennemføres som en art forløbsanalyse, idet man skiftevis anvender input-output-skemaet og foretager tilpasninger til nogle vigtigere efterspørgselssammenhænge og tekniske funktioner. Valget af modellen må iøvrigt bero på, hvor nær eller fjern en fremtid man interesserer sig for.

Uden at komme nærmere ind på spørgsmålet om en videregående dynamisering vil jeg gerne spørge, om der ikke kan være grund til at komme ind på de vanskeligheder, som kan opstå, når materialet tages fra hele år, og der derved kan opstå manglende korrespondance mellem tallene for forskellige produktionsstadier. En ekspansion når f. eks. tidligere til råstofferne end til færdigvarerne.

De begrænser Dem som nævnt, ligesom Statistisk Departement foreløbig har gjort, til 21 erhvervsgrupper eller sektorer, hvis navne meget bekvemt er anbragt på det første udfoldningsblad før resuméet. Men hvad disse sektorer rummer, lægges der ikke større vægt på. Jeg tror imidlertid, man bør interessere sig for, hvad der er i statistikkens store poser, selvom man må anvende mindre fornemme metoder, såsom avislæsning, hverdagens iagttagelser og snak foruden naturligvis statistikkens specifikationer og tekster.

Den største gruppe, der, som det fremgår af tabellen side 191, omfatter ca. $\frac{1}{4}$ af hele produktionen, kaldes »manufacturing« og defineres noget

utilstrækkeligt som alle virksomheder med over 5 arbejdere. Inden for denne gruppe må der da skjule sig en stor mængde omsætninger mellem forskellige produktionstrin, hvad der kunne være grund til at nævne og beklage. Den mindste gruppe omfatter jagt, biavl og pelsdyravl med $1\frac{1}{2}$ promille af den samlede produktion, og den er så blandet og usikker f. eks. med hensyn til input til bierne, at den uden skade kunne være slået sammen f. eks. med den store blandede gruppe landbrug, hvorved man havde fået færre tal at operere med og sluppet for nogle tal, som næppe kan fremme erkendelsen. Blandt de meget sparsomme udtalelser og realiteter finder man side 71 øverst en bemærkning om »the fur trade«, som også omfatter bier og jagt. Men mon det er rigtigt, at input'et i de landbrugsprodukter, som går til pelsfarmene, svarer til landbrugets gennemsnit?

På et andet punkt nås ligefrem praktiske resultater af væsentlig interesse, og præses drister sig her til at angive i teksten, hvilke sektorer tallene gælder. Det er beregningerne af direkte og indirekte importkoefficienter side 50—52. Men kan tallene f. eks. for landbrug og håndværk, der modtager råstoffer fra eller gennem industrien, bestemmes ved de gennemsnitlige tekniske koefficienter for alle dele af den store blandede industrisektor? Man ville sikkert her nå længere ved specialundersøgelser over de to andre erhvervs vigtigste industrielle råstoffer, for landbruget bl. a. kunstgødning og foderkager, hvor importprocenten synes at ligge over industriens gennemsnitlige.

Forsåvidt det drejede sig om erfaringsmæssigt at prøve input-output modellen, skal man naturligvis ikke ved den primære beregning kigge i statistikkens store blandede poser; derimod skal man det ved kontrolberegninger til vurdering af metoden. Drejer det sig om at løse konkrete opgaver, har man pligt til at gøre det og benytte den viden, man herved får, selv hvor den ikke er af eksakt beskaffenhed. En sådan inside-information synes iøvrigt i mange tilfælde mere egnet til korrektion og fastslåen af usikkerhedsgrad end en højtidelig, formel, stokastisk behandling af posernes officielle påskrifter og svingninger i disse. De statistiske metoder, som præses fremhæver midt på side 145, og som anvendes med held over for bananfluer, er ikke særlig anvendelige, når det gælder studiet af en bestemt elefant i zoologisk have.

Man savner en sammenholden med virkeligheden, således som denne kan iagttages ved andre metoder end den anvendte, en verification. Tabellen side 76 i det lille afsnit »checks of the model«, giver ganske vist en meget fin overensstemmelse mellem de to sidste kolonner, d. v. s. de tekniske koefficienter er meget lidt forandrede. Forudsætningen om faste koefficienter synes altså i dette tilfælde at have været meget god over for udviklingen fra 1947 til 1949.

Det synes noget uklart, i hvilket omfang der tilsigtes en realistisk prøve

på metodens anvendelighed. Sætningen på første side af det danske resumé, at metoderne »undersøges, og konsekvenserne af en anvendelse af disse redskaber bliver analyseret«, viser sig desværre at måtte forstås i en stærkt begrænset betydning, og det siges også straks efter, at undersøgelserne ikke prætenderer at give et egentligt bidrag til en realøkonomisk analyse. Man får ikke en prøve på metodernes realøkonomiske anvendelighed, men blot på udregningernes gennemførlighed under de givne begrænsede forudsætninger. De tre kapitler med undertitlerne »Empirical Findings« giver altså, som der tales om side 70, »knap nok mere end numeriske illustrationer« til de mere teoretisk betonedede kapitler.

Det går efterhånden op for læserne, at forfatteren trods den omfattende statistik og kendskab til den rene input-outputmetodes begrænsede forudsætninger kun har ønsket at undersøge virkningerne af forskellige ændringer af data under disse begrænsede forudsætninger og ikke ønsker at fastslå, hvor stor reel interesse en sådan undersøgelse har. En fuldstændig afprøvelse af metodens anvendelighed over for virkelige forhold og sammenligning med andre metoder er videre skridt frem i det omfattende og grundige arbejde, som nationalindkomstøkonomerne har i gang, men må vel siges at overskride, hvad der kan forlanges af et enkelt bidrag til det store værk. (Side 30 øverst peger vist i retning af en sådan begrænsning).

Vi mere overfladiske teoretikere, som hurtigt kan klare det hele i princippet, må være tålmodige over for de folk, som forsøger at få en mere solid, erfaringsmæssig opbygning i tal til at følge blot nogenlunde med. Men det er en af vore opgaver sammen med økonomerne med den omfattende praktiske viden at bjæffe op, hvis talfolkene på visse punkter tillægger de altid ufuldstændige og ufuldkomne beregninger for stor betydning.

Der kan ved denne lejlighed være grund til at understrege ikke alene arbejdsdelingen, men også samarbejdet mellem økonomer af forskellige typer, eller rettere blandings typer. De beregnende økonometre må være lydhøre ikke alene over for os fritsvævende teoretikere, men også over for økonomerne med de omfattende, ofte lidet kvantificerbare praktiske erfaringer. De véd og aner meget, som teoretikerne og beregnerne, som arbejder med hver sine skyklapper, overser, men de trænger også til hjælp ved en rationel afvejning af de mange størrelsesforhold mod hinanden, en afvejning, som kun med stor usikkerhed og vilkårlighed kan foretages intuitivt, vel med samme risiko for katastrofale fejltagelser som bygning af broer og skibe uden explicit beregning.

Økonometrene må ikke isolere sig i bjerge af formler og udviklede beregninger. Skal de nå noget af betydning, må deres valg af forudsætninger hele tiden være genstand for såvel deres spekulative som deres realistiske kollegers kritik, og resultaterne med dertil hørende forudsætninger må frem-

sættes i en forståelig form, så kollegerne kan udnytte dem, og opmuntres til at fremsætte ny spørgsmål og kritik. På den anden side skal økonometrene have lov til at regne i fred og med kollegernes oprigtige beundring, naturligvis dog kun så længe man er sikker på, at der ikke indsniger sig ny forudsætninger, eller resultaterne tillægges betydning, udover hvad forudsætningerne kan bære.

Den foreliggende disputats repræsenterer et stort og dygtigt arbejde. Også på grund af forfatterens kraftige reservationer er det svært for os almindelige økonomer at finde væsentlige fejl. Vi kan stille os lidt undrende eller måske lidt tvivlende over for valget af opgaven og dens begrænsning og kan have svært ved at afgøre, *hvor* mange skridt vi er ført frem ad den solide og langsomme vej mod det store mål.

For ikke at sige for meget i dag vil jeg slutte med at udtale forventning om, at forfatteren til den foreliggende disputats og de tre 1954-afhandlinger vil fortsætte som en værdifuld medarbejder i samarbejdet mellem økonomer og statistikere af forskellige typer i det internationale samarbejde og i samarbejdet med kollegerne ved Københavns Universitet. Til lykke med disputatsen og lykke med Deres fortsatte arbejde! Vi venter os meget af Dem, bl. a. fordi vi véd, at De er langt mere alsidig, end disputatsen alene lader formode.